

עלון מספר 66

לשכת הנשיא ויצמן לשכת נתיבי השלום לשכת בנימין דה רוטשילד לשכת המדע רחובות
לשכת ראשונים לשכת מצאנו יין לשכת נס לשכת מעגלים לשכת כרמים לשכת הבה נגילה
לשכת יבנה וחבריה בנות ברית אשדוד (בהקמה)

חשון תשפ"ה

העלון הדיגיטלי

נובמבר 2025

תוכן עניינים

חלון לעלון – יוסי רזי

דבר יו"ר המועצה – אבי ארז

מה נשמע בלשכות המועצה:

- שוקה די-נור עם "החיים ממעוף הסיפור" במועדון "קול הדרום" – ישראל פרקר
- לשכת נס - מסע בעקבות אלי כהן - מלכה סולומונוביץ'
- החיים ממעוף הסיפור במועדון "קול הדרום" – מלכה סולומונוביץ'
- לשכת נס - חזרת החטופים והתקווה שלא נגמרת- נינה לוי
- לשכת מעגלים - שישי נשי ב- 17.10.25 - גלית גולוב
- לשכת הנשיא ויצמן – ערב רב שיח אוקטובר 2025 – יוסי זיו
- לשכת הנשיא ויצמן – מפגש אוקטובר – יוסי זיו
- לשכת מצאנו יין – מפגש אוקטובר 2025 – ישראל פרקר
- ערב לטיני ספרדי בלשכת מעגלים 8.11.25 – גלית גולוב
- נְשִׁיב הָרוּחַ - ענת קורן

על קורותיה של משפחת חביבי – צבי תדמור

יחזקאל חביבי – צבי סוחובולסקי

שושנה חביבי – צבי תדמור

סיפורים: אקליפטוס, מגפיים, עץ השסק מעשה שהיה, עם טעם של פעם - לולה בן ישי

הַשְׁחָרֹר - יאיר שרן

חלון לעלון

יוסי רזי

המלצה לי לקוראי העלון: במקום ההליכה הרגילה שלכם סמוך לבית - לקום ולנסוע לאחד מיישובי הסביבה ולעשותה, את ההליכה, שם. יישובי הסביבה – קיבוץ או מושב או עיר, לאו דווקא אתר טבע מוכר. ובסביבה ישנם הרבה כאלה, מקיבוץ גזר ועד גדרה; ממושב נווה מבטח ועד חולדה; מבית עובד עד כרמי יוסף. כך תלמדו את המקום תוך כדי הליכה, תחושו אותו.

ללמוד את המקום, משמעו להתבונן ברחובות, בגדרות, בגינות, בעצים, בכל מה שעשוי לעורר סקרנות; לראות אם המקום מטופח הוא, או מוזנח; אם הוא משדר שורשיות של פעם (מזכרת בתיה, הכניסה הישנה) או סגנון עכשווי (אירוס ליד נס ציונה); אם עשיר הוא במבניו או צנוע; לשים לב לפרטים כמו פיסול סביבתי, ריהוט רחוב, קישוטים, אריחי אקרשטיין, פנסי תאורה. כל אחת ואחד – לפי טעמו הוא.

ואני מבטיחכם -תיווכחו לדעת, ההליכה תעבור מהר, יהיו לכם נושאים לשיחה בדרך הביתה.

דבר יו"ר המועצה

שלום חברים

בתאריך ה- 9 בנובמבר, הוחזר לישראל החלל הדר גולדין לאחר 11 שנים בהם הוחזק

במנהרות החמס. המעגל נסגר והציבור חש שסוף סוף הושלמה חובתה הבסיסית של המדינה לבנה. המחיר ששלמה המשפחה כבד מנשוא וכל החברה הישראלית התאחדה סביב תחושת אחדות והתייחדות משותפת.

אביו של הדר, שמחה גולדין,

נשא דברים שהופנו לציבור ולהנהגה. דבריו היו מכוונים בעיקר להנהגת המדינה והצבא, היו חדים וביקורתיים: אנחנו חייבים לחזור לערכים הבסיסיים שלנו.

"לא משאירים פצועים בשטח", "ערבות הדדית" וחובתה של המדינה להחזיר חייל שנשלח על ידה לקרב. אם לא נדע לקיים ערכים אלה לא תהיה לנו תקומה. המשימה עדיין לא הסתיימה. חומר למחשבה!

ובמעבר חד: העלון משופע בכתבות על הפעילות התוססת בלשכות ומועצה. מועדון "קול הדרום" מעלה מדי חודש מופע מהנה ומעניין. כתבות על כך בהמשך. חברינו בלשכות כותבים בכישרון ובמיומנות כתבות מעניינות ושירים שחודרים ללב. **תודה לכל הכותבים והשותפים ליצירת העלון שלנו.**

ולעניין אחר: לפני כחודשיים הודעתי לנשיאי הלשכות על בקשתי לפרוש מתפקיד יו"ר מועצה אזורית דרום, וזאת לאחר תשע שנים בתפקיד. בחודש שעבר נערכה ישיבת הנהלת מועצה אזורית דרום. הישיבה נפתחה בהצבעה על בחירת יו"ר מועצה חדש. אבי מלינסקי, סגן היו"ר היה מועמד יחיד ונבחר פה אחד ליו"ר החדש. המינוי יכנס לתוקף לאחר אישור הועד המנהל בישיבתו הקרובה. אני ממשיך לפעול במסגרת תפקידי בארגון, וכמובן לסייע ולתרום לפעילות המועצה, הרחבתה וחיזוקה.

אני מאחל לאבי מלינסקי הצלחה רבה ושגשוג למועצה כולה.

עוד נדע ימים טובים !

אבי ארז

מה נשמע בלשכות המועצה

שוקה די-נור עם "החיים ממעוף הסיפור" במועדון "קול הדרום" של בני ברית
ישראל פרקר לשכת "מצאנו יין"
אוקטובר 2025

את סיפורי שוקה די-נור אנחנו שומעים ברדיו כמעט שני עשורים אך לא רבים מאיתנו זכו לפוגשו. השבוע התכנסנו במועדון "קול הדרום" של בני ברית - מועצה אזורית דרום בראשון לציון כדי לפגוש את שוקה ולשמוע את סיפוריו המאוד מחכימים.

את הערב פתח בליווי אקורדיונו חברנו רפי אזולאי, והקהל של חברי וחברות בני ברית שרו עימו את שירי ארץ ישראל האהובים, מפעם. אבי ארז יו"ר מועצת הדרום של בני ברית נתן לו בסיום מתנה, מלווה בברכה, כאות הוקרה על ליוויו המתמיד, מחמם הלב באירועי העמותה.

אחריו לקח שוקה די-נור את המיקרופון האלחוטי סיפר וסיפר את סיפוריו המעניינים וכמעט לא נח במשך הערב המעניין.

מסתבר שהוא היה רואה חשבון וכלכלן במשך כארבעים שנה ומנהל בכיר בתעשייה, מתוכם שהה כחמש שנים בארה"ב ובסין. עד שהחליט לעבור לספר סיפורים לקהלים מגוונים בהם הוא שוזר סיפורים קטנים מהחיים ועל המסקנות שעולות מהם, המאפשרות לאנשים לראות את עצמם, ולעיתים לשפר פעילותם ואת חייהם מתוך אותן העצות בסיפורים.

הרצאתו נקראה "החיים ממעוף הסיפור". לכל סיפור היה ערך מלמד גדולים וקטנים וכן מומחשת חשיבותם למשמעות היומיומית של כל אחד מאיתנו, לדעתו. הוא ממליץ וממליץ לשומעיו בסיפוריו בשפע הגיון בריא.

לדוגמה, עזרה למפוני יישובים נושקי גבולות המחדשים את חייהם. שוקה בסיפורו רכש כיסא למחשב שנתרם לבסוף למוכרת, המפונה.

אדם אוהב את שמו וחשוב להתעניין בשמו של כל מי שנפגשים עימו, כולל המוכרים בסופר. "שמו של אדם הוא הצליל המתוק והחשוב ביותר לאותו אדם, בכל תרבות שהיא.. (דייל קרנגי) מומלץ להקשיב בסבלנות שמדברים אליכם, ופחות לשבור שיחה... "הדחף לתת עצה או להוכיח שאתה חכם."

ועוד ועוד סיפורים והמלצות.

תודה לשוקה על ערב מעניין ומחכים, לאבי ארז, יו"ר מועצת הדרום של בני ברית ולצוות מועדון קול הדרום, על הערב שארגנו לחברי בני ברית.

מסע בעקבות אלי כהן

מלכה סולומונוביץ – נשיאת לשכת נס

היום, 20.10.2025, יצאנו חברי 'לשכת נס' של בני ברית, לביקור חווייתי ומלא השראה במוזיאון אלי כהן בהרצליה.

זה היה מסע מרתק אל סיפור חייו של האיש שהפך לסמל של אומץ, מסירות ושליחות שאין דומה לה.

במהלך הסיור נחשפנו לסיפורו המלא של המרגל הישראלי שפעל בלב סוריה – אך גם לצד האנושי והמשפחתי של אלי כהן, הבעל והאב.

שמענו על אשתו נדיה, שהייתה שותפה בבחירת המוצגים ובהכנת הסרטים במוזיאון, ושהפכה את המקום לא רק לאתר הנצחה, אלא למסע אנושי ונוגע ללב.

המוזיאון שופע מוצגים אותנטיים – מכתבים, ששלח אלי למשפחתו, דרכונים, רהיטים, חפצים אישיים, פרטי לבוש וסרטים המתארים את דרך פועלו.

כל פריט מוסיף נדבך נוסף להבנת עולמו של אדם צנוע, חדור אמונה בשליחותו, שידע את הסכנה ובחר בה למען עמו.

ראש הממשלה לוי אשכול אמר לאחר תפיסתו והוצאתו להורג:

"אלי כהן עשה למען מדינת ישראל דברים שאין דומים להם. כולנו חבים לו חוב שאין לשערו. זכרו יהיה נר לדורות הבאים."

ראש המוסד לשעבר, תמיר פרדו, הוסיף בדבריו: אלי כהן הוא לא רק אגדה – הוא המצפן. הוא זה שמלמד אותנו מהי שליחות אמיתית, מה פירוש אומץ לב, ומה המחיר של אהבת הארץ. כל אחד מאיתנו, במידה מסוימת, הולך בעקבותיו”.

דברים אלה מהדהדים בלב ומזכירים כי גבורתו של אלי כהן איננה רק בעבר – היא ממשיכה להאיר את דרכנו בהווה, ברוח הערבות ההדדית והמחויבות העמוקה של מדינת ישראל לבניה. נוכח השינויים האחרונים בסוריה, אולי נזכה להעלאת עצמותיו לקבורה בישראל. מדינת ישראל מחויבת להחזיר את כל בניה!
יצאנו מהביקור נפעמים מדמותו של אלי כהן שבמעשיו שינה את פני ההיסטוריה.

החיים ממעוף הסיפור במועדון "קול הדרום" של בני ברית – מועצה אזורית דרום

כתבה: מלכה סולומונוביץ

בתאריך 19.10.22 התכנסנו למפגש השני של מועדון "קול הדרום" של בני ברית, מועצה אזורית דרום.

את אולם האודיטוריום מלאו חברים מלשכות בני ברית בדרום ובגוש דן – מפגש רעים חם ומרגש, שבו חלקנו יחד סיפורי חיים ורגעים של השראה.

את הערב פתח חברנו רפי אזולאי, בנגינה על אקורדיון ובשירה בציבור של שירי ארץ ישראל האהובים. שירה תמיד מקרבת בין אנשים.

בהמשך הערב הפליא שוקה די נור בהרצאתו "החיים ממעוף הסיפור".

דרך סיפורי חיים מרתקים ועתירי תובנות, הוא הזמין אותנו להתבוננות אחרת על חיי היום-יום – על משמעות הנתינה, על ערך השירות מתוך שליחות, ראיית האחר, על חשיבות המעורבות בקהילה, על שיתוף הילדים בהתלבטויות החיים ועל הורות מודעת וטובה יותר. בדבריו שולבו מוסרי השכל נוגעים ללב, שנגעו בכל אחת ואחד מאיתנו והשאירו אותנו עם חומר למחשבה – והנאה צרופה מערב משובח.

תודה גדולה לאבי ארז, יז"ר מועצת הדרום של בני ברית ולצוות מועדון קול הדרום, על היוזמה, ההשקעה והאווירה הטובה. הלואי ונזכה לעוד מפגשים כאלה – מעשירים, מקרבים ומאירים לב.

חזרת החטופים והתקווה שלא נגמרת

כתבה: נינה לוי

בשבת שלאחר שובם של החטופים החיים (18.10.2025), נפגשו חברי לשכת "נס" בביתם של ליאה וטומי.

את הערב פתחה הנשיאה מלכה סולומונוביץ בדברים מרגשים, שנגעו ללב כולנו וכך אמרה:

"השבת הזאת איננה שבת רגילה.

לאורך חודשים ארוכים עמדנו כולנו – עם שלם – בתפילה אחת:

לראותם שוב, לחבק, להחזיר את התקווה הביתה."

מלכה הזכירה בין יתר הדברים, כי בזכות חיילינו, בזכות הערבות ההדדית והרוח הישראלית – זכינו לראות את חלקם שבים לגבולם, אך בלבנו נותרה תפילה על אלה שעדיין לא שבו.

ועוד אמרה:

"נרים כוסית לחיים–

לחיים של תקווה שלעולם אינה דועכת,

כי "עוד לא אבדה תקוותנו".

כל תקווה שמתגשמת מצמיחה תקווה חדשה,

וכל חזרה הביתה מחזקת את הבית של כולנו."

בהמשך הערב שמענו הרצאה מרתקת מאת ד"ר יואב מהטוב בנושא הנדסה גנטית באדם, בבעלי חיים ובצמחים. ההרצאה עוררה עניין רב, שאלות אתיות ומחשבה על ההשפעה החברתית של הקדמה המדעית.

- האם ראוי "לתקן" גנים של עוברים כדי למנוע מחלות תורשתיות – או שזו התערבות מסוכנת בבריאה?
- האם יצירת "תינוקות לפי הזמנה" (בחירת מין, צבע עיניים, אינטליגנציה) חוצה גבול מוסרי?
- אם בעתיד נוכל להאריך חיים משמעותית בעזרת שינוי גנטי – האם כולם ייהנו מזה, או רק מי שיוכל להרשות לעצמו?
- האם שינוי גנטי בבני אדם עלול לפגוע בגיוון האנושי – במה שהופך כל אחד מאיתנו לייחודי?

- מי יישא באחריות אם שינוי גנטי יגרום לנזק לדורות הבאים?
 המפגש החודשי שלנו בלשכת "נס" הוא תמיד הפוגה מרעננת ומחממת לב מהשגרה –
 שעה של קרבה, חברות ותחושת שייכות אמיתית.
 האווירה הנעימה, החיכוכים והאנרגיה החיובית ממלאים כל מפגש, ומעידים על הקשר המיוחד
 שנרקם בין החברים.
 תודה גדולה לליאה ולטומי על האירוח החם, ההשקעה והלב הפתוח.

שישי נשי בלשכת מעגלים 17.10.25

כתבה : גלית גולוב

בשישי 17/10 התכנסנו נשות לשכת "מעגלים" בני ברית ראשל"צ בדירתה של חברתנו עופרה כהן, הצופה אל ימה הכחול של תל אביב.

עופרה דוד, נשיאת הלשכה פתחה את הבוקר בסיפור על עוצמת נשים וגם ארגנה את הבוקר הנשי.

להנחיית הסדנה "שניים פותחים חלון", הוזמנה אביבה בן רפאל.

אביבה, מנהלת פרס הנוער בישראל, זוכת תואר אבירות מבית המלוכה בלונדון, פעילה למען יתומי המלחמות, ראש סיעת "אכפת לנו" באלפי מנשה ומפקחת לשעבר במשרד החינוך.

בחלק התיאורטי הקצר, דיברה על תפיסות חיים, התנהגויות, ושחרור עצמנו מדפוסי מחשבה שליליים וכובלים.

פתחנו בכתיבת כרטיסי ברכה זו לזו בצורה אנונימית ובאיחולים. כל משתתפת הקריאה את הברכה שהגדילה. חשנו כחברות לקבוצה שמכתיבת הברכות זרמה בינינו אנרגיה של טוב ופירגון הדדי.

במהלך הסדנה שיחקנו את "משחק המתנות", שלווח באינטואיציות חזקות שלנו כבחורות המתנה, מבלי שידענו מה מסתתר בכל אריזה. ובאינטואיציה מצד המנחה, שכמו זיהתה צרכים שלנו לאותו מפגש. ואף אחת מאתנו, לא חמדה את מתנתה של האחרת, על אף שמותר היה, על פי חוקי המשחק. קיבלנו את שהתאים לנו. בהזדמנות זו חגגנו גם לסימה בז'רנו המקסימה יום הולדת. היה זה בוקר נשי, נעים טעים ומפרגן.

ערב שיח, בני ברית לשכת הנשיא ויצמן. אוקטובר 2025

כתב יוסי זיו

"אספקטים רבים למשמעות החיים. כל אחד והבחירה שלו"

חברי לשכת הנשיא ויצמן הוותיקה התכנסו לעוד אחד ממפגשי רב השיח שהפכו כבר למסורת. במפגש דנו בחיים ומשמעותם. אם במפגש הקודם שלנו שוחחנו על התמודדות עם מציאות מאתגרת, הרי במפגש הזה "אספקטים רבים למשמעות החיים. כל אחד והבחירה שלו" היה כאילו השלמה לנושא השיחה הקודמת. את הדיון הנחה יורם פורת.

בפני המשתתפים הוצגו המשפטים הבאים:

החיים הם אתגר	החיים הם משחק	החיים הם מטרה	החיים הם חידה
החיים הם מסע	החיים הם תיקווה	החיים הם הרפתקה	החיים הם מצוקה.

כל אחד מהמשפטים היוו מפתח הלב לסיפורים אישיים של המשתתפים כל אחד בדרכו ועל פי ניסיון חייו הגיב למשפטים שהוצגו.

אחדים מאיתנו ראו בחיים אתגר שצריך וניתן להתגבר, אחרים ראו את החיים כמצוקה במיוחד עקב המצב הנוכחי בו אנחנו כעם וכאנשים פרטיים מרגישים. החיים הם תשבץ צריך לדעת לשבץ את אירועי החיים במקום הנכון סברה אחת המשתתפות.

היו שהשוו את החיים לריצת מרתון ריצה למרחקים ארוכים למרות הקשיים בדרך ממשיכים במרוץ.

אנחנו לא יודעים מה צופן בחובו העתיד לכן החיים הם חידה. נשאלה השאלה עד כמה אנחנו שולטים בחיינו הרי לא אנחנו בחרנו להיוולד שנות הילדות ואירועים חיצוניים הם מעצבים את חיינו ועל פיהם אנחנו מקבלים החלטות.

כמובן שהמלחמה השפיעה על הבחירות שנעשו המסקנה היא שהיינו מתייחסים לשאלות אחרת בחלוף השנים.

בעקבות השיחה הערה והסיפוריים האישיים למדנו להכיר יותר טוב האחד את השני ערבי שיח אלה מעמיקים את הקשר בין חברי הקבוצה ותורמים לגיבוש החברתי.

תודה ליורם פורת על ההנחיה.

מפגש אוקטובר 2025 לשכת הנשיא ויצמן

כתב יוסי זיו

חברי לשכת הנשיא ויצמן התכנסו למפגש החודשי באולם הבית שלנו. הפגישה נפתחה בציין החזרת החטופים החיים ובזכור הנופלים והחטופים החללים שעדיין לא שבו לקבורה בארץ. נפרדו בצער רב מאבי פלג ז"ל חבר הלשכה שנפטר.

לאחר שנהנו ממבחר הסלטים והעוגות נמסר דו"ח לחברים על הנעשה בלשכה בחודש האחרון, אירועים, פעילויות שנעשו ותוכניות לפעילויות עתידיות.

דני גרץ הציג בפני החברים הצעה לשיתוף פעולה עם עמותת "באובב" עמותת המסייעת לטיפול בפוסט טראומה לאנשי הדור השלישי.

סיימנו את הערב בהרצאת אורח מרתקת, מעניינת ומעוררת שאלות מפי ד"ר מוטי גלוסקא,

חוקר ומרצה בנושא ההיסטוריה הצבאית של ישראל, ביטחון לאומי ומדעי המדינה, מומחה בתחום קבלת החלטות וועדות חקירה. נשא הרצאתו המקורית הייתה "מה קרה לנו 7 באוקטובר עד היום",

אך חיש מהר עברנו לענייני השעה וההרצאה הפכה להיות "השוואה בין הקונספציה והמחדל של אוקטובר 1973 לבין הקונספציה והמחדל של אוקטובר 2023". ד"ר גלוסקא ניווט בכישרון רב בין המצגת וההרצאה לבין שאלות חברי

הלשכה בנושאים הטעונים כל כך. ועל כך תודה רבה.

מפגש אוקטובר 2025 של חברי לשכת "מצאנו יין" בראשון לציון ישראל פרקר כתב וצילם

שוב חלף החודש מהר ונפגשנו חברי לשכת "מצאנו יין" בבני ברית ראשון לציון, בערב חברתי מהנה. הפעם הייתה לנו גם אורחת שופעת סיפורים ומוסיקה שהגיעה מצרפת אדית פיאף ביזמת דורי חן, אשת הסיפורים.

הערב נפתח בשיח חברים, החלפת חוויות והרמת כוסית לחיים עם דברי פתיחה וברכות של נשיאתנו יפה דמסקי שסיפרה על תוכניות עתידיות לקבוצה.

המשכנו בטעימות המאכלים הטעימים שסודרו על שולחן ארוך שהיה מלא בטעמים, ריחות וצבעים.

התיישבנו בחצי עיגול מסוקרנים ומצפים לסיפורי דורי חן שהציגה בחן רב וברצף בפני חברי הלשכה את סיפורה יוצא הדופן של אדית פיאף, הזמרת הצרפתייה שהפכה לאחת הדמויות הגדולות והמרגשות בתולדות

המוזיקה העולמית. שמענו על שיריה רבות במשך השנים, אך נראה שרק במפגש הפעם שמענו מה עבר עליה בחייה הלא ארוכים.

אדית ג'ובאנה גאסיון נולדה בשנת 1915 למשפחה ענייה ומפורקת וגדלה בתנאים קשים ברחובות העיר. אמה הייתה זמרת רחוב, אביה לוליין בקרקס, ואת ילדתה בילתה אדית בעיקר בבתי בושת ובבתי יתומים. כשהייתה בת שלוש, סבלה מדלקת קרום המוח והתעוורה בעקבות

סיבוך. ראייתה שבה אליה כעבור שלוש שנים. כבר מגיל צעיר הבינה כי קולה הוא כוחה האמיתי שבאמצעותו תוכל לשרוד. היא החלה לשיר ברחובות, בתקווה שאנשים יעצרו וישליכו לעברה כמה מטבעות שתעזורנה למחייתה.

גורלה השתנה כאשר בעל מועדון לילה, לואי לפלה גילה אותה ברחוב ונתן לה הזדמנות להופיע על במה. מול קהל אמיתי ונלהב, נולדה "אדית פיאף", שם הבמה שקיבלה מלפלה, "לה מום פיאף", שפירושו "הציפור הקטנה". היא הפכה לכוכבת בצרפת ובאירופה כולה, בזכות שירים שיצאו מהלב ונגעו במאזיניה. אדית הגיעה גם מספר פעמים לארה"ב וגם שם ריגשה רבים.

חן הדגישה בסיפורה את חייה הדרמטיים של פיאף שהיו מלאים בטרגדיות אישיות. היא איבדה את בתה הקטנה בגיל צעיר, חוותה תאונות דרכים קשות, התמכרות למשכי כאבים, ואיבדה את אהובה, המתאגרף מרסל סרדן, בתאונת מטוס. למרות הכול, המשיכה לשיר, להופיע ולהעניק לקהלן שירים שמדברים על כאב, תשוקה ותקווה.

דורי חן שילבה בין סיפורה הארוכים על חייה גם את ניגון שיריה של אדית שרובם ככולם היו מוכרים לנו. מסתבר שלמרות חייה הקצרים והקשים (1915-1963), אדית פיאף לא איבדה את חדות החיים ואת אמונתה באהבה והפכה לסמל.

בהמשך הערב בורכו וקיבלו עיצי פרחים אלה שחגגו יום הולדת בחודש החולף ורפי אזולאי טען על כתפיו את אקורדיונו רב הפעילות ומילא את חלל החדר בנגינה עזה שליוותה את מעגל הרוקדות המתלהבות והנהנות, חברו "מצאנו יין".

סיימו, כרגיל, בשירת ההמנון וכולם כבר מצפים לפגישה הבאה. תודה לכולם ולהתראות.

ערב לטיני ספרדי בלשכת מעגלים 8.11.25

כתבה גלית גולוב

שירים וריקודים במקצבים ספרדיים הניעו והקפיצו את בני ברית "מעגלים" ראשלי"צ. במוצ"ש 8/11/25. האדריכל הזמר סאלו בן עמי הנעים בקולו בשירים ספרדיים ואיטלקיים. על סלו בן עמי המליצה נשיאתנו -עופרה דוד.

עופרה דוד פתחה בקישור לפרשת השבוע "וירא", שעסקה בקבלת אורחים וקישרה זאת לאורח הערב.

סאלו הגיע מצויד במכשור מתאים לערב שירה והפליא לשיר ולזמר במבטאו ולפי מוצאו הספרדי את שיריו של חוליו איגלסיאס, להקת סנטנה, ועוד. מקצבים ומלים מלטפות בספרדית.

ואנו חברי "מעגלים", לא נותרנו אדישים.

חוללנו בזוגות על רחבת הריקודים. רקדנו לעתים על הרחבה. האווירה היתה כמו תמיד נעימה ומשחררת.

האחראים על האירוח המקסים היו בני הזוג ליאורה ואפי באומן.

חגגנו לילידי נובמבר בזרי פרחים צבעוניים - לנורית קוברטובסקי,

לדבורה אורן ולגלעד וייס. בני הזוג והחברים בירכו והשמחה הייתה רבה.

חברנו, יהודה מזרחי, שהוא מורה דרך, הקדים וסיפר על הטיולים הקרובים לקבוצה, ואנו בציפייה לטיולים האיכותיים שלו.

נְשִׁיב הָרוּחַ / עַנַת קוֹרֵן

”נְשׁוּבָה אֶת שְׁבִיתָנוּ

בְּאִפְיָקִים בְּנִגְבִי”

(תהילים קכ"ו, 4)

וַתִּשְׁלַח רוּחַ

יְבָרְאוּן וַתַּחַדֵּשׁ פָּנֵי אֲדָמָה.

וַנִּתֵּן לָנוּ יָב פּוֹעֵם

וְרוּחַ טוֹבָה

וְנִסִּיר כְּבֹדֶת יָב אָבוֹן

וַיִּשׁוּב אָדָם.

וְגַם הַחֹשֶׁךְ יוֹסֵר מֵאֲתָנוּ

וְלִיָּלָה כְּיוֹם יְאִיר

הַהוֹלְכִים בְּאֲפֵלָה

יִרְאוּ אֹר אֶזְרוֹל.

וַתִּפַּח הַתִּקְוָה בְּכַלְנוּ

וְחִיֵּינוּ עַל אֲדָמָתָנוּ

כִּי שָׁבָה הָרוּחַ הַטּוֹבָה

עַל הַמַּיִם

וּבָאָה אֶל עָם.

וַיִּשׁוּבוּ כָּלֶם לְגִבּוֹלָם!

לשובם של החטופים מן השבי במנהרות עזה

19.10.2025

על קורותיה של משפחת חביבי

צבי תדמור

יחזקאל חביבי (ביבי בן אריה, אגאי) נולד בשיראז בפרס בתרל"א 1870. כמקובל באותם ימים, בגיל 17 (תרמ"ח 1887) נישא בשידוך לאסתר בת שלמה, בת ה 12, שנולדה בתרל"ו 1875 בשיראז.

אסתר ויחזקאל יצאו עם ההורים משיראז שבפרס לארץ ישראל ב- 1890 בעלייה ציונית של יהודים ששמעו על ארץ ישראל משליחים שהגיעו לפרס ודיברו בשבחה. העולים צעדו ברגל ואת המבוגרים, הילדים, הציוד והמזון העמיסו על גבי עגלות. כדי לשמור את השבת הם צעדו חמישה ימים בשבוע ובימי שישי נהגו לעצור סמוך לכפר מיושב ולשלוח לשם אנשים לקנות ירקות טריים. קנו בשר, כאשר התאפשר להם לקנות בשר כשר. מדי פעם נאלצו לעצור ולחפש מסתור לזמן מה בשל מחלות או גשמים, גם לא אחת נתקלו בשודדים אותם היה עליהם לשחד כדי שיאפשרו להם להמשיך בדרכם. הם ביקשו להגיע לירושלים ואליה שמו פעמיהם.

הם הגיעו לארץ ישראל ב 1893 בחוסר כל והתיישבו בירושלים. יהודי ירושלים שמחיתם באותה עת התבססה על תרומות חששו מעול נוסף על קהילתם והסגירו אותם לטורקים. הטורקים העבירו אותם ליפו במטרה להוציאם מהארץ אולם יהודי יפו דאגו לשחררם והם התפזרו בין המושבות שבהן הייתה דרישה לידיים עובדות.

אסתר ויחזקאל הגיעו למושבה רחובות ובה התגוררו במרתף ביתו של אחד האיכרים. לפי גרסה אחרת הם גרו בצריף של החברה קדישא. הם היו המשפחה הפרסית היחידה במושבה.

יחזקאל שהיה איש חרוץ, ישר דרך, בעל כישורים וירא שמיים, מבאי בית הכנסת הקבועים "אהל שרה". היה בין הפועלים שנטעו גפנים בכרמי אגודת "מנוחה ונחלה" והפך למנהל עבודה ולמדריך.

בתרס"ח 1908 יחזקאל ואסתר רכשו מגרש של 780 מ"ר מגרשון לזין שעמד עליו צריף, שהיה בתוך מגרשו של יהושע דונדיקוב ברחוב יעקב פינת סמטת נורדאו, ובנו את ביתם (יעקב 36). אסתר ניהלה את משק העזר שכלל: פרה, לול תרנגולות, עז, גינה ירק ועצי פרי. יחזקאל טיפח שובך יונים בחצר ובנה טבון, בו אסתר אפתה לחם לבני ביתה ואף חילקה ביד רחבה לנצרכים. מעת לעת שימשה כמינקת לילדי המושבה שלאימותיהם לא היה חלב להיניק.

ליחזקאל ולאסתר נולדו 7 ילדים. על פי רישומי ועד המושבה כולם נולדו ברחובות. אברהם (תרנ"ח 1898) שרה (תרס"א 1901) יצחק (תרס"ד 1904) יעקב (תרס"ז 1907) אהרון (תרע"א 1911) שושנה (תרע"ו 1915) אליהו (תרע"ח 1918)

שני הבתים מימין של משפחת חביבי
רחוב יעקב 36 רחובות 1910

ב 1911 קנו 40 דונם מאדמת "גאולה" ברחובות, נטעו שקדים והפכו לעצמאיים. בעונת קילוף השקדים הגמלים נשאו את שקי הגמלים מהמטע לחצר ביתם. אסתר הייתה אחראית על הפועלות שעבדו בפירוק שקי השקדים מגב הגמל, ובקילוף השקדים בחצר ביתם.

ערמות שקדים גדולות נערמו בהמתנה לקילוף. בתום יום העבודה, השקדים אוסנו וקליפותיהם היו מאכל לבהמות. אחרי שמחלה פקדה את עצי השקד, נטעו במקומם פרדס של עצי הדר. בשנות ה-20 של המאה ועשרים רכשו יחזקאל ואסתר בצמוד למגרשם חלקת אדמה של 451 מ"ר, חלק ממגרשה של גוסיה אשת יהושע דונדיקוב. יחזקאל, כיהודי שומר מצוות נהג ללכת כל יום מביתו ברחוב יעקב לבית הכנסת הגדול. הוא נפטר באדר תשט"ו 1955 בגיל 85. לאחר מותו נבחרה הסמטה המובילה מרחוב יעקב לבית הכנסת "אהל שרה" להיקרא על שמו. אסתר נפטרה בתמוז תשכ"ב 1962 בגיל 89.

אסתר ויחזקאל חביבי

אברהם, בנם הבכור, היה חקלאי מגיל 12. אחר כך היה מנהל עבודה ב"נטעים". **שרה** בתם הכירה את בעלה ברחובות ועברה להתגורר בפתח תקווה, שם ניהלה מאפייה גדולה.

יצחק, היה מבין הספרים הראשונים ברחובות. תחילה עבד בכרמים, ואחר כך למד את מקצוע הספרות בירושלים ופתח מספרה ברחוב יעקב. ד"ר חיים וייצמן נהג להזמין בימי שישי אל ביתו במכון וייצמן, ושם יצחק היה סיפר אותו. בית המועצה של המושבה רחובות עמד מעבר לכביש מול המספרה של יצחק עד שנפגע בהפצצה של מטוסים מצריים במלחמת העצמאות במאי 1948. ותיקי העיר נהגו לספר, כי ישיבות חברי המועצה הופרעו בשל קולות שירת אריות האופרה שנשמעו מהמספרה של יצחק. ראש המועצה נהג לשלוח את מזכיר המועצה ולבקש מיצחק שיפסיק שירתו עד שתסתיים ישיבתם. מרגלית, רעייתו של יצחק ניהלה ביתם שהיה פתוח למבקרים, ורבים מבני העליות הראשונות התאכסנו בו. יצחק הפליא בסיפוריו, בגידול גפנים ובתיקון שעונים לכל דורש, ללא תשלום. ליצחק ומרגלית נולדו בן ושלוש בנות.

צבי סוחובולסקי כתב על **יצחק**: "כעת ידוע ומפורסם הוא... בעל המספרה הראשונה ברחובות. מספרתו מתנוססת במרכז המושבה, מול בית המועצה המקומית שנחרב מהפצצת המצרים, במקום שהיה השלאש הידוע, הצריף של הפועלים הראשונים ברחובות בשנה הראשונה ליסודה וששימש אח"כ כמטבח לפועלי העלייה השנייה. יצחק חביבי הוא בעל בעמיו ומדבר בכל השפות: עברית והיספניולית, אידיש ורוסית, גרמנית, צרפתית ואנגלית ועוד. את כל איש הפונה למספרתו הוא מקדם בשפתו בברוך הבא רב משמעות. את כל הליכות המושבה הוא יודע וסודות כל משפחה ומשפחה. דרכי הציבור אף הן נהירין לו ויודע את כל חוקי המושבה ותקנותיה. ידו רבה גם בפוליטיקה הגבוהה, החיצונית והפנימית. במשך זמן התספורת או התגלחת הקצר, אפשר להיוודע מפיו את כל החדשות המתרחשות במשפחות ובציבור, בדיפלומטיה פנימית או חיצונית.

הבן שלישי, **יעקב** היה נגר גגות, וכוונה "מלך הגגות". **אהרן** הבן הרביעי, התחתן בארץ עם אמריקאית ונסע איתה לארצות הברית. היה ספר צמרת בהוליווד וסיפר שם רבים מן מפורסמים.

שושנה נולדה ב-1916, גדלה ברחובות, למדה בבית ספר עממי ולאחר מכן עבדה בפרדסים. בגיל 19 נישאה לצבי דיאמנט, שהיה חבר בהגנה ונוטר, נהרג בהתקפה של ערבים על מכונית בה נסע ב 1938 סמוך למסמיה. מאוחר יותר שושנה נישאה למרדכי (מוטקה) ברוק ועברה לאשדוד וכהנה כגננת שנים רבות. (הרחבה בהמשך)

הבן הצעיר **אליהו** נולד ב-1918. למד בירושלים חזנות בנוסח האשכנזי. בגיל 17 עבד כשומר בפרדסים. מאוחר יותר למד את מקצוע הספרות מאחיו הגדול יצחק ופתח מספרה במרכז העיר. בימי המנדט הבריטי שימשה המספרה שלו כמטה סודי של ה"הגנה". בשנים 1938 – 1948 שירת ב"הגנה", בתפקידי רכש של נשק ותחמושת ואיסוף מידע מהבריטים. קצינים בריטיים נהגו להיכנס למספרה שלו על מנת להתגלח ולהסתפר, ואליהו התיידד עם רבים מהם, וניצל קשרים אלה להשגת מידע ותחמושת עבור ה"הגנה". בגיל 35 נשא לאישה את פנינה גרינברג ונולדו להם שלושה ילדים. אליהו אהב לשיר חזנות, לנגן על סקסופון וגידל גפנים כתחביב. היה לו גם יקב פרטי. מן המספרה שלו בקעו לא פעם סלסולי חזנות. היא שימשה כמרכז חברתי סואן ועליז, ובה אף הוצב פטיפון, יש הסבורים כי היה הראשון ברחובות. מאוחר יותר סגר את המספרה ופתח חנות קטנה ברחוב יעקב למכירת דלתות, חלונות ורעפים משומשים מבתים שנהרסו.

המידע באדיבות: עדינה בן דב (נכדה) ענת סקילי (נינה) עם הרחבה של צבי תדמור

יחזקאל ביבי (חביבי) מנהל עבודה בכרמי רחובות ב- 1906

צבי סוחובולסקי

צבי סוחובולסקי מאנשי העלייה השנייה ברחובות, כתב זיכרונותיו בעיתון "הפועל הצעיר" על יחזקאל ביבי: "...נמנית עם קבוצת הפועלים שבהשגחתו של יחזקאל ביבי. שמו כעת יחזקאל חביבי וזקן הוא מאוד ואינו ידוע כלל לפועלים בימינו, בזמן ההוא היה פופולרי מאוד ביניהם".

כך סיפר: בזמנים ההם, יחזקאל ביבי היה מפורסם מאוד בין הפועלים, לא בשפה השוטפת של בנו הבכור אלא בשפת הפקודות לפועלים ובניביה המפולפלים והממולחים. גבוה וחסון היה יחזקאל ביבי, ידיו ורגליו ארוכות, ושעיר היה כולו ושערותיו שחורות כפחם, כל הפנים היו מכוסות שערות ורק עיניים קטנות בצבצו מתוכן. מקל ארוך היה בידו ושימש לו כמטה קסם, בו היה שולח פקודותיו לכל עבר.

פועלים אחדים יהודים וערבים עמדו לרשותו. הוא נתן לכל אחד מאתנו מגפר, לגפר את הגפנים. זה היה מכשיר שמצדו האחד היה כעין מפוח שידיות לו בקצהו ומצדו השני בית קיבול לגפרית. בקצה המכשיר היה קנה ארוך, שדרכו עברה הגפרית והתפזרה בין הגפנים בשעה שהפועל הניע את המפוח בשתי ידיותיו. שקים אחדים של גפרית הועמסו על עגלה ואנחנו יצאנו לדרכנו לכרמים לגפר את הגפנים, שלא תותקפנה במחלות כמו אידיום ומידיום, שמות צרפתיים שלא היו ידועים לנו והענבים לא יהיו טרפה ולא ישלחו לפיקט. ענבי טרפה נקראו אלה שלא נתקבלו ליקב ופיקט היתה המחלקה לתעשיית ספירט, אף הוא שם צרפתי. בעד הענבים ממין זה היו משלמים מחיר מצער. בראש קבוצת הפועלים צעד יחזקאל ביבי ומקלו הארוך בידו, צעדיו היו גדולים ומהירים ואנחנו בקושי היינו מדדים אחריו. בבואנו לכרמים חילק יחזקאל את הפועלים לשתי קבוצות: יהודים לחוד וערבים לחוד. כל הפועלים מלאו את המגפרים שלהם גפרית מהשקים שהובאו לכרמים. אח"כ צווה יחזקאל שכל פועל יצעד בין שתי שורות גפנים ויגפר כל אחת מהן, פעם לימינו ופעם לשמאלו. כללי הגיפור היו שהגפרית הייתה צריכה לחדור לתוך הגפנים ולכסות בשכבה דקה את העלים ואשכולות הענבים שצמחו, התפתחו וגדלו מיום ליום. הפועלים עבדו במרץ. הם רצו מגפן לגפן, ידיהם הניעו את המגפרים וענבים קלים של גפרית עטפו כל גפן. בראש הפועלים צעד יחזקאל ועינו הייתה פקוחה ששום פועל לא יפגר אחרי חבריו, בשעות הבוקר, כשהטל היה עוד פרוש על עלי הגפנים ורוחות טרם באו ונשבו, העבודה הלכה למישרין ויחזקאל שקט היה ולא שמענו את קולו, רק ראינו את צעדיו הרחבים ומקלו הארוך, אולם משיבש הטל והרוחות התגברו, קשתה העבודה על הפועלים, הגפרית כיסתה את פניהם ובגדיהם ומראם הפך לבן. העיניים כאבו ודרכי הנשימה כבדו מאבק הגפרית שחדר לגוף. קצב ההתקדמות הואט, כי כל פעם רצו הפועלים לשתות מים בגלל הצימאון שנתעורר עקב האבק החריף שחדר לריאות. וכאן ראיתי את כוחו וגבורתו של יחזקאל ביבי, כי משהותרה הרצועה והפועלים רצו בכל פעם לשתות מים או לעשות צרכיהם, כביכול, פקעה סבלנותו והוא רץ כמשתולל ומקלו מורם מלמעלה, מאחד לשני ומצעק בקולי קולות להמשיך בעבודה ויהי מה. ביחוד שפך קצפו על הערבים. פעם התחנן לפניהם: "אישתרלו יא נאש" (עבדו חבריא) ופעם חרפם וגדפם: "יא כלב" ועוד כינויים חריפים. אך בנו היהודים לא העז לפגוע ודיבר אלינו רכות: "דו איד, דו ניט גוי, ארבעט אביסעלא, אביסעלע..." בשעות הצהריים נפטרנו לביתנו.

לסיכום דמותו של יחזקאל חביב, סוחובולסקי כתב: "יחזקאל, היה נאמן לתפקידו ודרש מהפועלים בצדק הגדלת הייצור בעבודתם. הוא היחידי מעדות המזרח שהשתקע ברחובות בשנים הראשונות להיווסדה והקים דור גאה". **הביא: צבי תדמור**

שושנה חביבי (דיאמנד) ברוק

צבי תדמור

הייתי מבאי ביתם של שושנה ומוטקה בעלה, כאשר גרו ברחובות היכן שנמצא כיום רחוב העבודה, בסמוך לרחוב יעבץ. במחצית ראשונה של שנות החמישים טרם נולדו הרחובות: החלוץ, העבודה והרב שאול ואליהו גלזר גם גן הפלטיק לא אז בתכנון. מרחבים גדולים שמשו לנו כמגרש משחקים. שיחקתי עם חגי, בנה של שושנה, שהיה גדול ממני בשנה. הצטערתי כאשר עזבו את רחובות ועברו לאשדוד. שושנה אימו הייתה צעירה ברוחה וחברמנית. היא נולדה ב-1916 ברחובות. בילדותה למדה בבית הספר "עממי" היסודי סמוך לביתה שהיה ברחוב יעקב פינת רחוב נורדאו.

שושנה סיפרה, כי בכיתתה למד לימים הסופר יזהר סמילנסקי (ס. יזהר), אשר כתב ידו לא היה קריא כלל ועיקר. בילדותה מים לא זרמו בצינורות ביתם, ולכן על פי סדר בין אחיה הבוגרים ואחותה שרה ז"ל נשלחו ע"י ההורים לשאוב ולהביא מים מבאר באזור הפרדסים במושבה. להוריה יחזקאל אסתר היה כרם גדול של שקדים מובחרים. בזמן איסוף הפרי הערבים היו מביאים את התוצרת ומניחים בחדרים בתוך הבית, התוצרת הייתה כל כך רבה שנערמו עד תקרת החדר. אחיה אליהו והיא היו מתגלצים ממרומי הערימה, והיא הייתה מקבלת צעקות מאימה על פיזור השקדים. לאחר הקטיף השקדים היו עוברים טיפול מיוחד לקבלת צבע בחצר ומשווקים למזרח התיכון.

לאחר סיום הלמודים בבית הספר היסודי בלבד, התחילה לעבוד בקטיף תפוזים ובאריזתם למשלוח מעבר לים. ישבה על מחצלת בבית האריזה שהיה ממוקם בפרדס, כאשר המבררות והאורזות כולל ערבים מהסביבה. באותה תקופה חיו בארץ יהודים וערבים פלסטינים. אחר שניחנה ביופי מיוחד גונב לאוזניה שהעובדים הערבים רוצים לחטוף אותה ולהעביר אותה לעבר הירדן.

בגיל 19 נישאה לבחור בשם צבי דיאמנט שהגיע בגפו לארץ מפולין. הוא נפל בידי מרצחים מן המארב כאשר שמר על עובדי חברת חשמל אשר ביצעו חיבורי רשת בסמוך ל"מסמיה". שושנה התאלמנה לאחר 8 חודשי נישואין. בעיתונות היומית ב-1938 כתבו: "צבי בן אהובה ויוסף, נולד בשנת תרע"ג (1913) בז'לוצה שבגליציה. בשנת 1933 עלה לארץ-ישראל. היה חבר ה"הגנה" ונוטר. בי"ד באלול תרצ"ח (10.9.1938) נפצע קשה בהתקפה על מכונית פועלי חברת החשמל סמוך למסמיה. שבעה מחבריו נהרגו במקום וצבי הובא פצוע קשה לבית החולים "הדסה" בתל-אביב. ב-31 באוקטובר 1938 נפטר מפצעיו. הוא הובא למנוחת עולמים בבית העלמין ברחובות. הניח אישה".

בתקופת המאורעות שושנה פעלה כממונה וחובשת על צוותים של מגן דוד. "יצאנו למשימות הצלת חיים, בעיקר טיפול בפצועים, יולדות וכל משימה להצלת חיים. כל אחד מהישוב היה חייב לתרום למען המדינה בדרך. באחת הנסיעות ברכב של מגן דוד ישב בחור בלונדיני וניגן במפוחית פה, שמו היה מוטקה אשר לימים נישאתי לו בשנית, ונולדו לנו שלושה בנים: חגי, גדעון ז"ל ואילן".

שושנה הייתה ממקימי הארץ ולוחמת באצ"ל ולח"י, הגיעה לאשדוד בעקבות בעלה שהחל לעבוד בהקמת תחנת הכח הראשונה באשדוד. בני הזוג הגיעו לאשדוד עם שלושת ילדיהם: חגי, גדעון ז"ל (נפטר לפני מספר שנים) ואילן ברוק.

היו אלה ימיה הראשונים של העיר, וזוגות צעירים עם ילדים החלו למלא את שיכון חברת חשמל. שושנה, גננת בהכשרתה, פתחה את הגן הראשון באשדוד, שנקרא על שמה: "גן שושנה". במשך שנים רבות הייתה שושנה גננת בעיר, ובאותם הימים שלא היו עדיין מרכזים קהילתיים, החשיבות של הגן והגננת בקהילה הייתה משמעותית. שושנה, בדרכה המיוחדת, השפיעה על אישיותם של רבים מהילדים שגדלו תחתיה.

לפני מספר שנים, עת הגיעה שושנה לבדיקת עיניים בבית החולים קפלן, היא הופתעה לגלות שהילד שגדל תחתיה בגן הפך למנהל מחלקת עיניים בבית החולים. "אמא הרגישה תחושת סיפוק אדירה כשראתה את הילדים שגדלו אצלה מגיעים להישגים. גם ארד ניר מחדשות ערוץ 2 היה בגן שושנה", הוסיף. שושנה נפטרה בשיבה טובה בגיל 97 בשנת 2014 בביתה באשדוד.

סיפורה של לולה בן ישי

לולה (לאה) בן ישי, בתם של האמן אשר פלדמן ושל רופאת המושבה מרים נוסינוב, נולדה ברחובות ב- 1928 וגדלה בה. במלחמת תש"ח (העצמאות) הייתה קשרית בחפ"ק חטיבת גבעתי ושירתה עם גדוד 52 הרחובותי. לולה סיימה את הסמינר לגנות, הייתה גננת בטבריה ובצפת, ועבדה במשרד החינוך בירושלים. לולה, יודעת לספר סיפור, העלתה על הכתב זיכרונות מימי ילדותה ברחובות ומימי מלחמת העצמאות ב- 1948. אביא בפניכם בכל אחד מעלונים הבאים שני סיפורים מתוך הספר שהפיקה "מולדת". האיורים של נכדותיה נעמה ואפרת. מאחל ללולה, ידידתי הקרובה, שתזכה לאריכות ימים ותחגוג בדצמבר הקרוב את היום הולדתה ה- 97.

הביא: צביקה תדמור

אקליפטוס

לפני 120 שנה [130 שנה נכון להיום] נטע אהרון אייזנברג שהיה ראש המועצה הראשון ברחובות עץ אקליפטוס בפתחו של בית המועצה הקטן ברחוב יעקב. היה זה לכבוד הולדת בנו עובד.

בתחילת מלחמת השחרור הפציצו המצרים את המושבה ובנין המועצה נפגע ונהרס. הריקושטים של הפצצות פגעו באקליפטוס קשות, אך הוא נשאר זקוף ולא נשבר. וכשאתם עוברים על פניו, עצרו לרגע, הרימו עיניכם למרום קומתו לטפו בעיניכם את גזעו הפצוע ואמרו: "כל הכבוד, חבר".

מגפיים

בפתחו של השוק הישן שלנו, התנשאו עצי אקליפטוס גדולים וענפים שבעינינו הקטנים - הגיעו "עד השמים".

בקיץ היו האקליפטוסים מצילים בפני השמש הקופחת על באי השוק ובחורף היו שלוליות גדולות ניקוות סביבם וזה היה הזמן שלנו - הילדים. סביב האקליפטוסים התבוססו בבוע ובמים, שילחנו סירות נייר וגזרי קליפה שקלפנו מהגזעים, קפצנו והתזנו בוץ לכל עבר וחזרנו הביתה רטובים ומבוצצים. מאושרים מכל היו בעלי המגפיים, שיכלו להפגין יכולות וביצועים והיו מקור קנאה ליחפנים, כמוני.

חג החנוכה התקרב וליום הולדתי בקשתי... מגפיים והורי הטובים אכן קנו לי מגפיים!
מגפי גומי שחורים ומבריקים, מרופדים בלבד לבן, מגפיים שעלו "המון" כסף... אולי אפילו
לירה אחת שלמה. ובלילה לא יכולתי להרדם, בכל פעם הצצתי למגפיי העומדות לפני מיטתי
לבדוק אם אכן אין זה חלום... בבוקר ניקיתי ברוק כל גרגיר אבק שדבק במגפיים וכשהן הבריקו
במלוא זהרן ולפני שהעזתי לשים אותן לרגלי, רצתי לדלת השכנים להראות את אוצרי ולשתפם
באושרי.

יעקבליה הקטן, שהיה כבן שנתיים ואהוב עלי מאד, עמד בפתח הדלת ואני - מרב אהבה -
לקחתי את המגפיים ותחבתי לתוכן את רגליו לחנוך את מגפיי!

בעודנו עומדים, משתאים וצוחקים, נכנסה אמא שולה וכשראתה את בנה נעוץ עד חלציו
במגפיים, נבהלה ואמרה: "אוי אוי אוי זה לא בריא... זה לא..."

חרדתה של האם דבקה בי ולא הספקתי אפילו להיעלב. הושבתי את יעקבליה על כיסא כדי
לחלצו מהמגפיים, אך אויה! המגפיים לא נחלצים.

יעקבליה לא קבל ולא בכה. אך גם זה לא עזר ואני מושכת ומושכת והמגפיים לא זזים ואני
מרגישה שאסון נורא עומד לקרות ואני ממיטה אותו עליי כשאני מביאה מספריים גדולים ו...
גוזרת את המגפיים שלי מפיתחם למעלה ועד לעקבים.

יעקבליה משתחרר, אמא שולה נרגעת ואני אוספת את פגרי המגפיים שלי ואינני זוכרת איפה
קברתי אותם ואיך התגברתי עליהם...

צלקות לא נשארו לי וגם לא שריטות, אלא רק זיכרון ילדות, קצת עצוב וקצת מצחיק...

עץ השסק מעשה שהיה, עם טעם של פעם

לפני שנים רבות היה הדבר, בתקופת מלחמת העולם השנייה. אבי היה חייל בצבא הבריטי
במצרים ובחצרנו הניב עץ השסק לראשונה... חביב היה הגן על אבי מאד. השארנו את כל
הפירות על העץ, עטופים בשקיות נייר, הפתעה לאבא, שאמור להגיע לחג הפסח.

באחד הימים, בשובי מבית הספר, חיכה לי בן השכנים - אבשלום ובהתרגשות רבה, סיפר לי
שארבע ילדות חיסלו את כל הפירות מהעץ. חמתי בערה להשחית! לאחר כמה שעות ארגנתי
יריעות גדולות של נייר בריסטול ועליהם כתבתי אותיות של קידוש לבנה: "הזהרו מלהקת
הגנבות, משמידות הגינות שבראשן..." וכאן נקבתי בשמות השתיים שהיו בנות מנכבדי
המושבה ואילו לשתי האחרות. מחלתי.

השחרור/ יאיר שרן

נכתב תוך כדי האזנה לשידור ברדיו של החזרת החטופים החיים מעזה
באוקטובר 2025.

מלאו הלבבות, דמעות זולגות מכל עין
ההתרגשות חוצה גבולות ואנשים
הנה מתן ועוד מתן חוזרים משבבים
גשמי ברכה של שחרור יורדים לאטם

כל האזנים מרתקות
כל העינים צמודות למרקע
מופע של אחדות וכמיהה
לשחרור, לחפש ואולי שלום.

מתוך השחור מפציעים החטופים
מבטם מצעף לא יסתכלו אחר
עינים אהבות מקרינות אור יקרות
לאורו ילכו, פניהם אל הדרור.

כאב היסורים עוד לא נמחה
נצנוצי התקנה נראים למרחוק
האש נצתת בעינים
החפש, החפש בהשג יד.

לראות, להביט, להתבונן

צילם יוסי רזי

נען 11/25

נתראה בעלון הבא

תם ולא נשלם